

sygn. akt VII U 870/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Kozłowska – Czabańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 sierpnia 2017 roku

w Warszawie

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 6 czerwca 2017 roku, znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 6 czerwca 2017 roku, znak: (...) odmówił A. W. prawa do emerytury pomostowej. (decyzja z dnia 6 czerwca 2017 roku, k. 31 tom II a.r.)

Ubezpieczony A. W. w dniu 26 czerwca 2017 roku odwołał się od decyzji organu rentowego z dnia 20 marca 2017 roku. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, ponieważ pracował w warunkach szkodliwych 18 lat tj. od 1980 roku do 1998 roku. Odwołujący wskazał, iż wystąpił o emeryturę pomostową przed ukończeniem 60 roku życia. (odwołanie z dnia 26 czerwca 2017 roku, k. 2 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 lipca 2017 roku wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.: Organ rentowy argumentując swoje stanowisko wskazał, iż odmówił A. W. prawa do emerytury pomostowej ponieważ odwołujący nie udokumentował faktu rozwiązania stosunku pracy (i nadal pozostaje w stosunku zatrudnienia), w dniu wydania zaskarżonej decyzji nie osiągnął wieku 60 lat oraz na dzień 1 stycznia 2009 roku nie udowodnił okresu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych wynoszącego co najmniej 15 lat. Do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w myśl art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych organ nie zaliczył okresu zatrudnienia w (...) S.A., ponieważ pracodawca nie potwierdza, że we wskazanych okresach odwołujący wykonywał pracę wymienioną w załączniku 1 lub 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. (odpowiedź na odwołanie z dnia 10 maja 2017 roku, k. 20 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. W., urodzony w dniu (...), w dniu 8 maja 2017 roku złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie prawa do emerytury pomostowej (wniosek o emeryturę pomostową, k. 1 - 3 tom II a.r.). Do wniosku odwołujący załączył świadectwa pracy. (świadectwa pracy, k. 6 – 11 tom II a.r.)

W oparciu o złożoną dokumentację oraz dokumentację znajdującą się w aktach rentowych, organ rentowy przeprowadził postępowanie administracyjne, a następnie w dniu 6 czerwca 2017 roku wydał decyzję, znak: (...), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił przyznania emerytury pomostowej, ponieważ na dzień 1 stycznia 2009 roku odwołujący nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy oraz nie osiągnął 60-tego roku życia. (decyzja z dnia 6 czerwca 2017 roku, k. 31 tom II a.r.)

Ubezpieczony odwołał się od decyzji z dnia 6 czerwca 2017 roku inicjując postępowanie przed tut. Sądem. (odwołanie z dnia 19 marca 2015 roku, k. 21 II a.r.)

W toku postępowania Sąd ustalił, iż odwołujący na dzień złożenia wniosku o emeryturę pomostową nie miał ukończonych 59 lat, natomiast na dzień wydania zaskarżonej decyzji miał ukończonych 59 lat. Odwołujący jest zatrudniony w (...) Serwis Sp. z o.o. do 31 października 2018 roku. (bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne i wzajemnie się uzupełniają. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

W związku z tym Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 czerwca 2017 roku, znak: (...) nie zasługuje o na uwzględnienie.

Na wstępie należy zważyć, iż zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 1822, dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony dokumentów, w szczególności podniesione przez odwołującego zarzuty Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do oceny merytorycznej decyzji Sąd w pierwszej kolejności chce zaznaczyć, że odstąpił od badania czy odwołujący wykonywał we wskazanym przez niego okresie pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego bezspornie wynika, iż odwołujący nie spełnił dwóch naczelných przesłanek warunkujących przyznanie spornego świadczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 965) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia **łącznie** następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;

2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i **co najmniej 60 lat dla mężczyzn**;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. **nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.**

W myśl art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2. **spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;**

3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Odwołujący w treści swojego odwołania koncentrował się na fakcie, iż posiada staż pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony jednocześnie niejako bagatelizował kwestię niespełnienia przez niego przesłanki z art. 4 pkt. 3 i 7 ustawy o emeryturach pomostowych.

Niezrozumienie przedmiotowego zagadnienia przez ubezpieczonego wynika z nieuwzględnienia przez niego treści przepisu art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., w myśl którego Sąd ubezpieczeń społecznych oddala odwołanie lub uwzględniając je, zmienia zaskarżoną decyzję i orzeka co do istoty sprawy co oznacza, iż przyznaje żądane świadczenie, bądź nie. Wykluczone i niezajdujące uzasadnienia prawnego jest odrębne dochodzenie ustalenia spełnienia jednej z przesłanek (w tym wypadku 15 lat pracy w warunkach szczególnych) do nabycia prawa do danego świadczenia w sytuacji, gdy bezsporne jest niespełnienie innej przesłanki (tu: rozwiązania stosunku pracy i nie ukończenia wymaganych 60 lat), jeżeli wyłącznie kumulatywne wystąpienie wszystkich przesłanek gwarantuje nabycie prawa do świadczenia. Co do zasady, ustalenia wykonywania pracy w warunkach szczególnych może dokonać w trybie art. 189 k.p.c. wyłącznie sąd pracy, po wykazaniu przez pracownika interesu prawnego w dochodzonym ustaleniu. Nie odbywa się to tymczasem w drodze postępowania prowadzonego przeciwko organowi rentowemu.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że całokształt postępowania dotyczącego ustalenia prawa do świadczeń emerytalno-rentowych z tytułu ubezpieczenia społecznego należy do właściwości organów rentowych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1976 roku, sygn. akt I PZP 35/76 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1966 roku, sygn. akt I PRN 74/66 - OSPiKA 1967, z. 7-8, poz. 193). Za tym poglądem przemawia treść uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1978 roku (sygn. akt V UZP 5/78, OSNCP 1979, z. 1, poz. 1) w której wyjaśniono, że w postępowaniu o ustalenie wysokości zasiłku chorobowego organ rentowy samodzielnie ocenia okoliczności, od których zależy to ustalenie, oraz uchwały z dnia 8 lutego 1979 roku (sygn. akt III PZP 17/78, OSNCP 1979, z. 7-8, poz. 143) w której podkreślono, że organ rentowy samodzielnie ocenia w postępowaniu dotyczącym świadczeń rentowych, czy wnioskodawca pozostawał w stosunku pracy w rozumieniu przepisów o świadczeniach społecznych z tytułu choroby zawodowej. Dlatego uzasadniony jest pogląd, że ubezpieczony dla

uzyskania świadczeń emerytalno-rentowych zgłasza wniosek do organu rentowego wraz z koniecznymi dowodami do wykazania zasadności tego wniosku. Jeżeli w postępowaniu przed organem rentowym ubezpieczony nie będzie mógł wykazać się zaświadczeniem zakładu pracy, że był zatrudniony w szczególnych warunkach, nie pozbawia to go możliwości wykazania tej okoliczności w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985 roku (sygn. akt III UZP 5/85, Legalis) w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Na marginesie należy wskazać, iż w myśl art. 49 ustawy pomostowej wykonywanie pracy w warunkach szczególnych po 31 grudnia 2008 roku nie jest konieczne jeżeli spełni się warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 ustawy o emeryturach pomostowych, w tym m.in. warunek rozwiązania stosunku pracy.

Reasumując w niniejszym postępowaniu kluczową nie była kwestia wykonywania przez odwołującego pracy w warunkach szczególnych, ale fakt nierozwiązania przez niego stosunku pracy oraz nieukończenie przez niego 60 roku życia zarówno na dzień złożenia wniosku jak i na dzień wydania spornej decyzji. Skoro zatem ubezpieczony nadal pozostaje w stosunku pracy i nie ukończył wymaganego przez ustawę wieku, nie mógł na tej podstawie nabyć prawa do dochodzonego świadczenia. Tym samym organ rentowy słusznie odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury.

Jeżeli odwołujący ukończy 60 lat i rozwiąże stosunek pracy wówczas może złożyć ponownie wniosek o emeryturę pomostową. Dopiero wtedy jeżeli organ rentowy ponownie odmówi odwołującemu prawa do emerytury pomostowej z uwagi na niespełnienie wymogu 15 lat pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych wówczas wniesione odwołanie będzie skutkowało badaniem charakteru pracy odwołującego w (...) S.A. w upadłości w W. w okresie od 10 listopada do 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku. Ponadto Sąd zwraca odwołującemu uwagę, iż chcąc się ubiegać o emeryturę pomostową nie może on powoływać się na treść wykazów do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tylko na załączniki do ustawy o emeryturach pomostowych (nr 1 i 2 wykaz prac w szczególnych warunkach). Wykazy z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze znajdują zastosowanie wyłącznie w przypadku ubiegania się o wcześniejszą emeryturę z ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie o emeryturę pomostową.

Mając powyższe na względzie, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego, jako bezzasadne.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)